

Arrest

nr. 148 002 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 5 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE loco advocaat H. VAN VRECKOM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of

bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name zijn vrees voor de Soedanese veiligheidsdiensten omwille van zijn banden met de Beweging voor Gelijkheid en Rechtvaardigheid (JEM). Hij voegt daaraan toe dat hij net voor het interview bij het Commissariaat-generaal ten tijde van zijn vorige asielaanvraag vernam dat zijn vrouw overleden is tijdens de bevalling en hij zich daardoor niet goed kon concentreren op het interview.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 137 343 van 27 januari 2015 omdat er geen geloof werd gehecht aan zowel zijn regio van herkomst, met name Zuid-Darfur, als aan zijn etnische origine, en bijgevolg evenmin aan de vervolgingsfeiten die hij aldaar zou hebben gekend.

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker een schoolkaart neer met de enveloppe waarin hij deze ontving.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem verklaarde herkomst en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoeker de tegenstrijdige verklaringen tussen zijn verklaringen over het overlijden van zijn vrouw bij zijn huidige tweede asielaanvraag en de antwoorden die hij gegeven heeft op zijn gehoor bij zijn eerste asielaanvraag wijt aan de schok die het nieuws van het overlijden van zijn vrouw bij hem heeft teweeggebracht en hij het incident niet ter sprake bracht gezien hij nog verkeerde in een fase van ontkenning, overtuigt de Raad geenszins. Verzoeker heeft hiervan overigens ook tijdens zijn beroepsprocedure bij deze Raad geen enkel gewag gemaakt.

Voorts gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals genoegzaam blijkt uit 's Raads arrest nr. 137 343 van 27 januari 2015. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststellingen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat er geen bewijswaarde kan worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde schoolkaart en dat deze bijgevolg de kans niet aanzienlijk groter maakt dat dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Tot slot wijst de Raad er op dat het middel onontvankelijk is waar het betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2014. De Raad heeft zich hierover reeds uitgesproken in zijn arrest nr. 137 343 van 27 januari 2015 en is te dezen niet bevoegd zich in onderhavig beroep (nogmaals) uit te spreken over voormelde beslissing.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 april 2015, voert verzoekende partij aan dat haar verklaringen bij het Commissariaat-generaal niet afdoende werden onderzocht en dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat zij kort voor het gehoor te horen kreeg dat haar echtgenote was overleden tijdens de bevalling. Verzoekende partij legt een nieuw stuk neer, met name een medisch attest dat aantoonde dat zij het psychisch moeilijk heeft en dat een verklaring biedt voor haar tegenstrijdigheden.

Met betrekking tot verzoekende partij haar betoog dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij kort voor het gehoor te horen kreeg dat haar echtgenote tijdens de bevalling was overleden, wijst de Raad op hetgeen dienaangaande op pertinente wijze in de bestreden beslissing werd vastgesteld, met name: *“Wat betreft uw verklaringen dat uw vrouw overleden is en u om die reden zich niet goed op het interview voor het Commissariaat-generaal kon concentreren en hier eventuele onaangename omstandigheden kunnen aan te wijzen zijn, kan ook dit de eerdere beoordeling van het Commissariaat-generaal niet wijzigen. Vooreerst laat u na concreet te verduidelijken waar en wanneer u onvoldoende zou geantwoord hebben op de gestelde vragen omwille van een gebrek aan concentratie. Bovendien legde u voor het Commissariaat-generaal verklaringen af die niet stroken met uw bewering dat u net te horen kreeg dat uw vrouw overleden is. U verklaart namelijk dat uw vrouw op dat moment bij haar oom aan vaderszijde verblijft, samen met uw zoon. Verder verklaart u dat uw laatste contact met uw echtgenote en haar oom dateert van twee dagen voor het interview. Wanneer u gevraagd wordt naar de inhoud van dit gesprek laat u ook hier na mee te delen dat uw vrouw overleden zou zijn (gehoorverslag CGVS dd 08.09.2014 p.15-17). Bovendien heeft u ook tijdens uw beroepsprocedure niet aangehaald dat het overlijden van uw vrouw uw interview voor het Commissariaat-generaal negatief zou beïnvloed hebben. U legt evenmin enige documenten neer die uw verklaringen ter zake bevestigen. Zodoende is het niet ernstig te noemen dat u nu pas zou aangeven dat deze gebeurtenis uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal fundamenteel zouden beïnvloed hebben. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u het zou verkiezen tijdens dit gehoor foutieve informatie te verschaffen in verband met de toestand van uw echtgenote. Los daarvan verklaart u dat het overlijden van uw echtgenote niets te maken heeft met de door u aangehaalde problemen maar dat dit het enkel nog moeilijker maakt om terug te keren naar Soedan aangezien u door haar overlijden alle hoop om in vrede te leven in Soedan heeft verloren. Uw loutere verklaring dat uw echtgenote zou overleden zijn verandert dan ook niets aan de beoordeling van het Commissariaat-generaal aangaande de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, evenmin kan dit de beoordeling in verband met uw afkomst en origine beïnvloeden.”*

In de beschikking wordt dienaangaande als volgt overwogen: *“In de mate verzoeker de tegenstrijdige verklaringen tussen zijn verklaringen over het overlijden van zijn vrouw bij zijn huidige tweede asielaanvraag en de antwoorden die hij gegeven heeft op zijn gehoor bij zijn eerste asielaanvraag wijt aan de schok die het nieuws van het overlijden van zijn vrouw bij hem heeft teweeggebracht en hij het incident niet ter sprake bracht gezien hij nog verkeerde in een fase van ontkenning, overtuigt de Raad geenszins. Verzoeker heeft hiervan overigens ook tijdens zijn beroepsprocedure bij deze Raad geen enkel gewag gemaakt.”*

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt voormelde vaststellingen met concrete en valabele argumenten, en zij werpt er geen ander licht.

Het ter terechtzitting middels een aanvullende nota bijgebrachte schrijven d.d. 11 juni 2015 van psychologe J.M. dat volgens verzoekende partij aantoonde dat zij het psychisch moeilijk heeft en een verklaring biedt voor haar tegenstrijdigheden, doet evenmin afbreuk aan het voorgaande. De inhoud van dit schrijven is louter en alleen gebaseerd op de verklaringen van verzoekende partij aan de psycholoog. Uit het schrijven blijkt bovendien nergens en verzoekende partij legt voorts geen medisch attest neer waaruit zou kunnen blijken dat zij (ingevolge eventuele psychische moeilijkheden) niet in staat zou zijn om op afdoende coherente en consistente wijze verklaringen af te leggen en haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de zeer algemene kritiek dat haar verklaringen bij het Commissariaat-generaal niet afdoende werden onderzocht, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 17 april 2015 opgenomen grond.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS